

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23.06.1980, sp. zn. 18 Co 193/80, ECLI:CZ:MSPH:1980:18.CO.193.1980.1

Číslo: 37/1983

Právní věta: Přiznal-li soud v trestním řízení soudním poškozenému náhradu škody nižší částkou, než kterou poškozený uplatnil v tomto řízení, aniž poškozeného odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních (§ 229 odst. 2 trestního řádu /1/), jde v této zbývající části nároku o věc nerozsouzenou a tuto část nároku lze uplatnit žalobou v občanském soudním řízení.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 23.06.1980

Spisová značka: 18 Co 193/80

Číslo rozhodnutí: 37

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Adhezní řízení, Náhrada škody, Řízení před soudem, Řízení trestní

Předpisy: 141/1961 Sb. § 229 99/1963 Sb. § 103
§ 104 40/1964 Sb. § 197

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 37/1983 sb. rozh.

Přiznal-li soud v trestním řízení soudním poškozenému náhradu škody nižší částkou, než kterou poškozený uplatnil v tomto řízení, aniž poškozeného odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních (§ 229 odst. 2 trestního řádu 1)), jde v této zbývající části nároku o věc nerozsouzenou a tuto část nároku lze uplatnit žalobou v občanském soudním řízení.

(Usnesení městského soudu v Praze z 23. 6. 1980, [18 Co 193/80](#))

Žalobce se žalobou domáhal náhrady škody, kterou mu žalovaní způsobili svou trestnou činností, za niž byli odsouzeni k nepodmíněným trestům odnětí svobody v trestním řízení soudním.

Po provedeném dokazování výsledkem obou žalovaných jako účastníků řízení a obsahem spisu obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 2 T 1/79 rozhodl obvodní soud pro Prahu 10 27. 11. 1979 tak, že řízení zastavil a vyslovil, že se žádnému z účastníků nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení. Soud prvního stupně dovodil, že v trestním řízení byli oba žalovaní uznáni povinnými zaplatit žalobci k náhradě škody způsobené trestnou činností částku Kčs 560 a že jde tedy již o věc rozsouzenou.

V odvolání proti tomuto usnesení namítal žalobce, že soud prvního stupně neúplně hodnotil provedené důkazy, a proto je nesprávný jeho názor, že jde o věc rozsouzenou. Podle názoru žalobce mu soud měl přiznat částku, o níž mu vznikla větší škoda, než činí částka 560 Kčs přisouzená již v trestním řízení. Proto žádal, aby odvolací soud změnil uvedené usnesení soudu prvního stupně a vydal rozsudek, jímž se žalovaní uznávají povinnými zaplatit mu částku 523,30 Kčs s 3 % úrokem od 1. 4. 1977 a na nákladech řízení částku 27 Kčs.

Městský soud v Praze zrušil usnesení soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení a k novému rozhodnutí.

Z odůvodnění:

V projednávané věci šlo o posouzení otázky, zda jde či nejde o věc již rozsouzenou a zda tu jde o takový nedostatek podmínky řízení, jaký nelze odstranit (§ 103 a § 104 odst. 1 o. s. ř.).

Nelze přisvědčit názoru, že jde o věc již rozsouzenou. Jak vyplývá z obsahu spisu obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 2 T 1/79, žalobce se připojil k trestnímu řízení v uvedené trestní věci s nárokem na náhradu škody v částce 1080 Kčs a rozsudkem mu bylo pravomocně přiznáno 560 Kčs. Jestliže soud přiznal částku nižší, než jaké se žalobce domáhal, měl ho soud se zbytkem uplatněného nároku odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních (§ 229 odst. 2 trestního řádu).

Jestliže však soud v trestním řízení výrokem svého rozsudku žalobce neodkázal na řízení ve věcech občanskoprávních, nic to nemůže změnit na skutečnosti, že rozhodl pouze o částce jím přiznané, tedy o částce 560 Kčs. Na zbytek nároku žalobce přesahující tuto částku nutno hledět jako na věc nerozsouzenou.

Z uvedených důvodů nepostupoval soud prvního stupně správně, jestliže řízení zastavil. Odvolací soud proto jeho usnesení (§ 167 odst. 2 o. s. ř.) zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení a k novému rozhodnutí (§ 221 o. s. ř.).

Na soudu prvního stupně nyní bude (§ 226 o. s. ř.), aby provedl všechny důkazy ke zjištění základu i výše škody (§ 120 o. s. ř.) a teprve potom znovu rozhodl jak o věci samé, tak o nákladech řízení včetně nákladů řízení odvolacího (§ 242 odst. 3 o. s. ř.).

1) zákona č. 141/1961 Sb. (jehož úplné znění se změnami a doplňky bylo vyhlášeno pod č. 148/1973 Sb.)